

výzvě připojil jedinou hrozbu, že totiž nebude-li výzvě té ve stanovené lhůtě vyhověno, rozhodne okr. úřad ve smyslu § 56 cit. zák.; tato hrozba ovšem sama o sobě odkazuje pouze na opatření, jež teprve úřad v budoucnu učiní a není proto ani rozhodnutím neb opatřením, jaké má na mysli § 2 zák. o ss, tím méně pak mohou tím býti dotčena subj. práva stran. Avšak ani ve spojitosti s předcházející výzvou nelze shledati zde nějakého takového rozhodnutí neb opatření, neboť je výrok okr. úřadu svým obsahem jen dokladem toho, že okr. úřad nejen že nechtěl — jak bylo již řečeno — věc samu ve smyslu § 55 cit. zák. definitivně řešiti, ale předpokládal, že po uplynutí lhůty bude nucen před definitivním vyřešením přikročiti nejprve k provisoriu ve smyslu § 56 cit. zák. Poněvadž pak kromě formy řešení sporů ve smyslu §§ 55 a 56 cit. zákon jiné formy cestou správní nezná, nebyl tedy výrok okr. úřadu rozhodnutím neb opatřením správního úřadu, jak je má na mysli § 2 zák. o ss, poněvadž úřad zde nechtěl ani definitivně ani provisorně spor vyřešiti s účinkem proti straně.

Převzal-li pak žal. úřad celý výrok I. stolice i do svého výroku, pak zachoval i on stejnou tendenci, t. j. že neměl — a to ani svou vlastní poznámkou — v úmyslu rozhodovati ve věci ani provisorně ve smyslu § 56 cit. zák., ba ani ne definitivně, což vysvítá zvláště z pokynu, připojeného tímto úřadem úřadu okresnímu, jemuž byl nař. výrok adresován s tím, aby o něm strany vyrozuměl. V tomto pokynu se totiž praví: »Až bude o věci definitivně rozhodnuto, buďtež doklady děkanského úřadu tomuto vráceny za tím účelem, aby je v archivu uschoval pro ev. další potřebu a dalšími doklady doplňoval.« Z tohoto pokynu, který stranám intimován nebyl, plyne tedy jasně, že žal. úřad vycházel nejen z toho, že nerozhoduje definitivně nějaký spor o plnění k účelům církevním ve smyslu § 55 cit. zák., ale i, potvrdiv výrok I. stolice, z toho, že není tu ještě ani rozhodování provisorního ve smyslu § 56 cit. zák. Obojí rozhodování je tak odsunutó na dobu příští.

Na tomto ze zákona a z vlastního obsahu nař. výroku se podávajícím charakteru nemění nic okolnost, že stylisticky některé věty poznámky žal. úřadu svádějí k tomu, jako by zde bylo skutečně rozhodováno, poněvadž obsahují zřejmě jen pouhý projev právního názoru úřadu v otázce, jak bude patrně příští nařízení provisoria odůvodňovati, kterýžto projev však není ještě schopný právních účinků vůči straně. Tím méně tu pak co mění okolnost, že I. stolice připojila ke svému výroku poučení o opravných prostředcích a že žal. úřad, vyřizuje přes charakter onoho výroku odvolání na jeho základě podané, připojil rovněž poučení o opravných prostředcích, poněvadž zůstává zde stále zřejmým ten vlastní obsah, že nechtělo se rozhodovati ani ve smyslu § 55 ani § 56 cit. zák., z něhož jedině úřady vycházely.

Z uvedeného plyne, že nař. výnos je s hlediska § 2 zák. o ss aktem před nss-em nenaříkatelným.

Č. 11.386.

Železnice. — Vyvlastnění: I soukromé průmyslové vleče lze přiznati všeobecnou prospěšnost pro výkon práva vyvlastňovacího.

(Nález ze dne 27. června 1934 č. 13.015.)

Věc: Keramické závody akciové v R. (adv. Dr. Kar. Schwarz z Prahy) proti ministerstvu železnic (odb. r. Dr. Vojtěch Vondruška) o železniční vlečku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dne 19. ledna 1931 požádalo ředitelství státních drah v Plzni zemský úřad v Praze, aby vzhledem k projektu firmy Keramická továrna »Keram« v R. na prodloužení dráhy, odbočující z místní dráhy Rakovník—Bečov, zavedl politickou pochozí komisi a řízení vyvlastňovací. Min. žel. pak dopisem ze 16. února 1931 požádalo zem. úřad, aby vzhledem na žádost zmíněné firmy bylo při politické pochozí komisi a řízení vyvlastňovacím o projektu vlečky vykonáno také řízení vyvlastňovací za předpokladu, že pro vlečku bude přiznána všeobecná prospěšnost, a aby při tomto řízení byla také prozkoumána otázka všeobecné prospěšnosti podle § 1 zák. č. 30/1878 ř. z.

Podle protokolu sepsaného o místním šetření, jež na podkladě těchto dožádání konáno bylo dne 28. května 1931, vznesli zástupci firmy Keramické závody v R. řadu námitek, jimiž jednak popírali přípustnost vyvlastnění pro soukromou železniční vlečku vůbec, jednak brojili proti návrhům projektu s hlediska stavebního, zejména žádali, aby přes projektovanou trať byl zřízen přejezd, který by spojoval část pozemku vyvlastnitelčina, jež bude provedením trati od hlavní části pozemku toho oddělna.

Ježto průběh jednání nebyl bezzávadný, navrhla komise předložit projekt vlečky min. žel. k rozhodnutí, zaujavši vesměs ve svém posudku stanovisko příznivé k návrhům projektu a doporučivši zároveň, aby projektované vlečce přiznána byla všeobecná prospěšnost pro výkon práva vyvlastňovacího.

Nař. rozhodnutím udělilo na to min. žel. stavební povolení pro projekt vlečky Keramické továrny »Keram« v R. podle § 19 nař. č. 19/1879 ř. z. a přiznalo zároveň v dohodě s min. vnitra jmenované vlečce všeobecnou prospěšnost pro výkon práva vyvlastňovacího. Zem. úřad v Praze byl současně poukázán, aby vykonal další řízení podle § 17 vyvlastňovacího zák. a aby vydal vyvlastňovací nálezy, bude-li o to požádáno. Námitky dnešní st-lky byly tímto rozhodnutím min. žel. vesměs zamítnuty.

Stížnost, podaná k nss-u, vytýká, že nař. rozhodnutí je, pokud přiznává projektované vlečce všeobecnou prospěšnost pro výkon práva vyvlastňovacího a pokud zamítá žádost o zřízení přejezdu přes projektovanou vlečku, nezákonné a že je stíženo vadností řízení.

Jednaje o této stížnosti, musil si nss především ujasnit smysl a dosah nař. rozhodnutí. Nař. rozhodnutí obsahuje tři výroky, jež jsou zcela samostatné, a to: 1. firmě Keram udílí se podle § 19 min. nař. č. 19/1879 ř. z. stavební povolení ke zřízení projektované vlečky, 2. ve shodě s min. vnitra přiznává se vlečce všeobecná prospěšnost podle § 1 zák. č. 30/1878 ř. z. pro výkon práva vyvlastňovacího, 3. zem. úřadu v Praze se ukládá, aby podle § 17 zák. č. 30/1878 ř. z. vykonal další řízení vyvlastňovací a vydal — bude-li o to požádáno — vyvlastňovací nálezy.

Proti přiznání všeobecné prospěšnosti pro vlečku (výrok shora označený pod č. 2) vznesla st-lka již v řízení správním námitky dvojího druhu, uplatňujíc jednak po stránce právní, že pro soukromé vlečky je

vyvlastňování vůbec nepřípustné a že je nemožno přiznati soukromé vlečce všeobecnou prospěšnost, jednak řadu námitek dalších.

Námítku na prvním místě uvedenou zamítl žal. úřad s poukazem na široké znění § 1 zák. č. 30/1878 ř. z., který připouští užívání vyvlastňovacího práva pro každý železniční podnik. Stížnost, jež hájí stanovisko opačné, bere touto svou námitkou nař. rozhodnutí vůbec zákonný podklad, avšak nemohla býti uznána v tomto bodě důvodnou.

Již ze slovního obratu zákona, ve kterém se mluví o každém železničním podniku, lze usuzovati, že zákon chtěl přiznati vyvlastňovací právo i soukromé průmyslové koleji. Správnost tohoto výkladu vyplývá jasně z §u 1 žel. zák. koncesního (nař. č. 238/1854 ř. z.), který za železnici pokládá i takové dráhy, které jsou podnikatelem zřizovány pro vlastní soukromý účel, ba i takové, jež jsou zřizovány na vlastním pozemku. Pro výklad tento dovolává se žal. úřad ve svém odvodním spise právem také materialii k zák. č. 30/1878 ř. z. (srv. vysvětlivky k zák. návrhu č. 365 příloh k stenografickému protokolu panské sněmovny VIII. zasedání, zprávu výboru posl. sněmovny č. 719 příloh k stenografickému protokolu posl. sněmovny VIII. zasedání, jakož i zprávu výboru č. 781 týchž příloh). Totéž stanovisko zastával ostatně ve své judikatuře důsledně i býv. ss (srovn. na př. nález Budw. A 6820/1909) a nss nemá důvodu, aby se od tohoto stanoviska uchýlil.

Jinak však stížnost přehlíží, že nař. rozhodnutí upřelo st-lce vůbec legitimaci k posuzování otázky všeobecné prospěšnosti navrhované vlečky (str. 4 rozhodnutí). Proti tomuto výroku mohla by se st-lka před nss-em brániti jediné tak, že by tento výrok žal. úřadu vyvracela. Avšak podobnou námitku nelze ve stížnosti nalézt; námitka pak, že firma Keram neprokázala, že novou továrnu skutečně postaví (č. 4 stížnosti), právě tak jako námitky vytýkající vady řízení (č. 5 stížnosti) v tom směru, že nebylo zjištěno, že st-lka hodlá sama vystavěti továrnu prospěšnější nežli je továrna zúčastněné strany firmy Keram a že pozemku, po kterém má býti vedena projektovaná vlečka, potřebuje pro stavbu vlastní továrny, jdou s hlediska toho, že nař. rozhodnutí odepřelo v otázce obecné prospěšnosti vlečky st-lce vůbec legitimaci, mimo a slušelo je proto odmítnouti jako nepřípustné.

Stejně nepřípustnými jsou i námitky stížnosti, jež obracejí se proti vyvlastnění pozemku st-lčina (č. 2 a 3 stížnosti) s odůvodněním, že vyvlastnění pozemku není nutné k zřízení a provozu železnic, jak to žádá § 2 zák. č. 30/1878 ř. z., a že není přípustné, ježto soukromá vlečka není uvedena mezi stavbami železničními, pro něž je vyvlastnění podle § 3 cit. zák. možné. Tyto námitky nepostihují totiž smysl a obsah nař. rozhodnutí, neboť vyvlastňovací nález, proti jehož obsahu by bylo jediné lze námitky tohoto obsahu vznášeti, nebyl vydán a ostatně by min. žel. k rozhodnutí o vyvlastnění nebylo ani příslušné, ježto vyvlastňovací nález náleží vydati vzhledem k § 17 zák. č. 30/1878 ř. z. zemskému úřadu.

Poslední námitka stížnosti, jež se týká zamítnutí požadavku st-lčina, aby zřízen byl přejezd přes projektovanou vlečku, obrací se proti výroku min. žel., jímž uděleno bylo stavební povolení pro projekt vlečky podle návrhu v projektu obsaženého. Tuto námitku st-lčinu, vznesenou již při místním jednání, zamítlo nař. rozhodnutí z ohledů bezpečnosti provozu, odůvodňujíc zamítnutí tím, že trať vlečky je v příslušném mí-

stě v oblouku a že by strojvůdce neměl náležitý rozhled po trati. Tento výrok žal. úřadu jeví se jako úsudek skutkový a odborný, učiněný povoláním k tomu úřadem na základě volného hodnocení zjištěného skutkového stavu. Nss nemůže proto prováděti revisi tohoto výroku jinak nežli s hlediska § 6 zák. o ss a nemůže tudíž odborný úsudek příslušného železničního úřadu nahraditi úsudkem vlastním. Stížnost mohla by proti této části rozhodnutí s úspěchem namítati jedině tolik, že úsudek ten spočívá na vadném skutkovém zjištění nebo že jeví se s hlediska zjištěného skutkového stavu nelogickým. To však stížnost nečiní, nýbrž vytýká, že vzhledem k dopravním předpisům pro provoz na vlečkách může býti o bezpečnost provozu jinak postaráno. Tím však stížnost popírá vhodnost odborného úsudku žal. úřadu, ponechávajíc skutkový stav, na jehož základě min. žel. svůj úsudek vyslovilo, nedotčený, aniž vytýká, že na základě zjištěného skutkového stavu nemohlo žal. min. ke svému odbornému úsudku dospěti. Ježto však vhodnost nař. rozhodnutí nss přezkoumávati nemůže a po stránce skutkového zjištění stížnost nedává nss-u podnět k tomu, aby mohl uvažovati, zda odborný úsudek úřadu byl učiněn na základě bezvadně zjištěného skutkového stavu a zda netrpí vnitřní vadou, bylo tuto námitku stížnosti uznati za bezdůvodnou.

Č. 11. 387.

Stavební právo (Praha): V řízení podle §§ 9 až 11 zák. č. 88/1920 Sb. může strana uplatňovati i své zájmy hospodářské, avšak nemůže tak učiniti v řízení podle §§ 24 a 39 stav. ř. praž. o povolení stav. změn.

(Nález ze dne 27. června 1934 č. 13.016.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 8507/30, 9662/32.

Věc: Vojtěch a Růžena A. a firma A. & R. A. v Praze (adv. Dr. Jos. Reinisch z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o stavební povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Intimátem magistrátu hlavního města Prahy z 20. února 1928 sděleno bylo st-lům rozhodnutí zsp-é v Praze, jímž bylo jim uděleno stavební povolení k postavení obchodního pětipatrového domu s podkrovím na staveništi, které vznikne zbouráním domu čp. . . . , za určitých podmínek v rozhodnutí blíže určených. Jako podmínka č. 55 bylo v stavebním povolení uvedeno, že stavebník (dnešní st-lé) resp. jeho právní nástupci budou povinni kdykoliv na požádání uvolniti při ulici 28. října loubí, jak jest toto v projednávaném plánu státní regulační komise projektováno, a že závazek tento musí býti zabezpečen vkladním reversem; k tomu bylo dodáno, že povinnost loubí otevřítí a právo obce toto otevření žádati nastane, jakmile bude možno toto loubí zříditi i u vedlejšího domu. Rozhodnutí zsp-é, obsahující stavební povolení, nabylo právní moci a podle usnesení kraj. soudu civ. v Praze ze 16. září 1929 byl zmíněný závazek st-lů, vyplývající z podmínky č. 55 stav. povolení, knihovně zajištěn.

Na základě žádosti st-lů o povolení některých stav. změn proti původně schváleným plánům uznal zem. úřad v Praze v cestě instanční svým rozhodnutím z 15. listopadu 1929, že projektované stavební změny